

henhører under Justitsministeriet. Jeg skal da med Hensyn dertil bemærke, at det ærede Medlem gaar ud fra en ganske urigtig Forudsætning, naar han antager, at Redningsmedaillen uddeles sparsomt, eller at den i Reglen ikke uddeles til Sømand, som paa Søen redder Andre fra at drukne, men at dens Uddeling væsentligst indskrænkes til Folk, som her omkring ved Søerne eller andre Steder løbe ud og trække Børn op af Ssen eller Egnende. Dette er ikke Tilfældet. Medaillen uddeles netop meget ofte til Søfolk, og der er navnlig i den senere Tid forekommet mange Eksempler af denne Art. Det er heller ikke rigtigt, naar man vil give det Udseende af, at den uddeles sparsomt, eller at der holdes igjen fra Autoriteternes Side, idet man tværtimod ligefrem gaar ud fra den Betragtning, at den, der kan paavise, at han med egen Livsfare har reddet Noget fra at drukne, har en ligefrem Ret til at faae Medaillen. Det forholdes sig ikke hermed saaledes som med Ordenstegn, som man jo kan uddøle eller lade være, om man vil, men man gaar ligefrem ud fra, at, naar der foreligger fornødne Oplysning om, at en Mand med egen Livsfare har reddet en Anden fra at drukne, skal han have Medaillen, og man undlader albrig at give ham den, naar de indkomne Oplysninger ere nogenlunde tilstrækkelige. Al den Tale om Mangel paa Hjerte for, hvad Sømanden udsætter sig for, og Mangel paa Blik for, hvad dette har at sige, som den ærede Folkethingsmand fremkom med, har dersor aldeles intetstuder hjemme; det vedkommer aldeles ikke denne Sag, og det finder ikke mindste Anvendelse paa Spørgsmaalet om, hvilke Grundsaetninger man følger ved Uddelingen af Redningsmedaillen. En anden Ting er, at der jo naturligvis kan være mangen en Mand, som redder en Anden fra at drukne, som ikke faar Medaillen af den Grund, at det ikke kommer til Autoriteternes Kundskab, men dette er jo Noget, som ikke afhjælpes derved, at man har en søyndig Mand til Hjælp ved saadanne Anliggender. Med Hensyn til, hvorvidt og hvorledes den Slags Ting kommer til Autoriteternes Kundskab, da kan man jo kun stole paa, at Private, som tilfældigvis faae Kundskab om Sigt, ere virksomme i saa Henseende. Det er undertiden forekommet, at et Næveri har faaet at vide, at dets Skibsfører, Styrmand eller nogen af de andre Folk, som tjene ombord paa Skibet, har gjort noget Saadant, og at det saa har meddeelt fornøden Oplysning derom, hvorefter der da altid er blevet taget Hensyn dertil. Undertiden kan det ogsaa hændes, at man faar det at vide ad anden Vej, ja det hændes endog ikke saa sjældent, at den Paagældende selv søger derom. Naar en Mand har udøvet en saadan fortjenstfuld Gjerning, saa er det meget almindeligt, at hans Bestendighed i saa Henseende ikke strækker sig længere, end at han fort Tid efter indsender Ansøgning om

at faae Medaillen. Det, som jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, er altsaa blot, at der ikke er nogen Mangel ved vedkommende Ministeriums Organisation fra det Synspunkt betragtet, at man ikke har søyndig Medhjælp, thi derved kan dette ikke afhjælpes. Endelig vil jeg kun tilføje, at der jo naturligvis med Hensyn til Redningsmedaillens Uddeling maa følges andre Principer overfor Redningsvæsenets Mandskab end overfor Andre, thi det er jo indlysende, at, naar en Mand er antagen til og bliver betalt for at gjøre Tjeneste paa Redningsvæsenets Fartøier, saa kan han ikke faae Redningsmedaillen, blot fordi han gjør det, som han ligefrem er antagen til, nemlig at gaa ud og redde Folk i saadanne Tilfælde; men forøvrigt blive dog de Folk, som have været særlig virksomme i Redningsvæsenets Tjeneste, betænkte med Redningsmedaillen, og der er heller ikke saa faa af dem, som virkelig have den.

Sag: Den høitærede Indenrigsminister saavel som det ærede Medlem fra Nørresundby (Suel) havde tounget mig til endnu engang at tage Ordet, og jeg skal da bemærke overfor den høitærede Minister, at han lagde et betydelig skarpt Indhold ind i mine Utringer om Rapporten, end jeg havde tilfigtet at lægge deri, og som det ogsaa forekom mig laa deri. Jeg fremhævede kun, at man ikke ubetinget kunde forlade sig paa disse Rapporter, fordi Forfatterne ikke selv havde været med som Vidner, men kun havde deres Forestilling om, hvad der var forefaldet, fra selve de Mænd, som, hvis der var begaaet en Feil, havde begaaet Feilen. Det tror jeg dog, at Enhver vil være enig med mig i, at man er en daarlig Dommer i sin egen Sag, og at i det Tilfælde, Redningsvæsenets Mandskab i en eller anden Retning havde vist Forsømmelighed, er det ikke selv den bedste eller sikreste Kilde til at faae Underretning om, hvad der er sket. Det er det, jeg har paapeget. Naar man har rettet den Bebreidelse imod mig, at jeg ikke har begrundet mine Angreb, saa skal jeg dog tillade mig at bemærke, at jeg jo ikke er fremkommen med noget Angreb, men kun med en Genstilling, som er begrundet i mine egne personlige Erfaringer. Det er ifølge dem, jeg har tilladt mig at opfordre den høitærede Minister til at undersøge Forholdet. Den høitærede Minister fremkom med en Bemærkning, der er saa sand og rigtig, at jeg vilde ønske, at jeg kunde lægge endnu ti-fold større Vægt paa den, og det var den, at han sagde, da jeg talte om afsøde Bolvig, at det ikke var let for Ministeren at faae den rette Mand til en saadan Gjerning. Det er en Sandhed, at det er vanskeligt. Jeg har ikke den fjærneste Tvivl om, at den høitærede Minister omfatter denne Sag med en Kjærlighed og en Interesse, der er saa stor som Nogens her i Salen, min egen indbefattet; men det maa være